

Sygn. akt I CZ 148/10

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa TVN S.A. w W.

przeciwko A. M.

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 grudnia 2010 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie

Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 lipca 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powódki od wyroku tego Sądu z dnia 20 stycznia 2010 r., stwierdzając, że jej pełnomocnik nie usunął w terminie braków formalnych wniesionej skargi, gdyż nie złożył prawidłowego pełnomocnictwa procesowego (art. 398⁶ § 2 k.p.c.). Z pełnomocnictwa złożonego przy piśmie z dnia 11 czerwca 2010 r. nie wynika bowiem upoważnienie do reprezentowania powódki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

W zażaleniu na to postanowienie powódka zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 91 k.p.c., art. 65 § 2 k.c., art. 175 ust. 1 Konstytucji oraz art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2010 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) przez przyjęcie, że złożone pełnomocnictwo procesowe, upoważniające do reprezentowania strony powodowej w niniejszej sprawie „przed Sądami i innymi organami państwowymi i samorządowymi”, nie upoważnia ustanowionego pełnomocnika do występowania przed Sądem Najwyższym. W konkluzji żaląca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pełnomocnik powódki, wezwany do usunięcia braków formalnych wniesionej skargi kasacyjnej przez złożenie pełnomocnictwa uprawniającego go do reprezentowania strony w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, złożył w terminie dokument pełnomocnictwa, z którego wynikało upoważnienie do występowania w niniejszej sprawie w imieniu powódki „przed Sądami i innymi organami państwowymi i samorządowymi z prawem dalszej substytucji” (k. 242).

Jak trafnie podniosła żaląca, umocowanie do reprezentowania strony przed „Sądami” obejmuje także umocowanie do reprezentowania przed Sądem Najwyższym. Zgodnie z art. 175 ust. 1 Konstytucji, wymiar sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej sprawuje Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe. Z przepisu tego wynika, że Sąd Najwyższy nie jest sądem powszechnym, lecz nie oznacza to, że nie jest w ogóle sądem. Wręcz przeciwnie, z samego faktu zamieszczenia art. 175 i 183, w których mowa

o Sądzie Najwyższym, w rozdziale VIII Konstytucji zatytułowanym „Sądy i Trybunały” wynika jednoznacznie, że Sąd Najwyższy jest jednym z sądów sprawujących wymiar sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej. Taki sam status Sądu Najwyższego wynika z przepisów ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) oraz z przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Trzeba zatem przyjąć, że umocowanie do reprezentowania przed „sądami” uprawnia ustanowionego pełnomocnika do występowania w imieniu strony także przed Sądem Najwyższym. Stanowisko takie zostało wyrażone również w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2006 r., IV CZ 18/06 (nie publ.).

Skoro Sąd Apelacyjny dokonał błędnej oceny pełnomocnictwa i w jej wyniku uznał, że załóżka nie usunęła braków formalnych skargi kasacyjnej, zaskarżone postanowienie musi ulec uchyleniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.